

Maise Njor besøger kongeriget Elleore

Verdens største interne joke

VELKOMMEN TIL ELLEORE

En tysker blev så forelsket i Elleores frimærker, at han lærte sig dansk, deres møntfod er f.eks. 10/17-dele, størstedelen af beboerne har adelige titler, og i det hele taget er øen i Roskilde Fjord et paradis for skæve hjerner.

Af Maise Njor kultur@berlingske.dk
Fotos: Maria Albrechtsen Mortensen

Friherre Jesper tager imod journalisten og fotografen iført hvid skjorte med guld-dillerdaller på skuldrene og kaptajns-kasket. På brystet sidder en sand buffet af sildesalat, ja, der er faktisk medaljer og ordener på de fleste af borgerne. Fordi kongen og dronningen er på vej over sundet, har alle stillet sig op i rangorden, og hvad den er, skal man vist have været elleborger i mange år for at forstå.

I Nordens fjerdestørste kongerige gør man ikke tingene halvt, men snarere lidt skævt. Flaget (»Ellebrog«) er rødt og hvidt som Dannebrog, men korset går på tværs som et

kryds. Når kiosken åbner, råber man, at den lukker i erkendelse af, at folk alligevel altid kom lige før butiksteltet blev lynet til. Og man går selvfølgelig ind ad udgangen og ud ad indgangen, det siger sig selv. Eller - i hvert fald hvis man er Elleore-borger. Dem er der ca. 130 af i dag, hvor kongen og dronningen kommer på besøg. Det er nemlig kongens fødselsdag, som det er hvert år om søndagen i »Elleugen«, hvor borgerne vender hjem til riget efter 51 ugers velfortjent ferie i udlandet - Danmark. Det royale par, Kong Leo d. 3. og Dronning Carina, står smukt og rankt i stævnen på det gode skib (eller den ret lille motoriserede jolle) Søløven, da de ankommer fra Veddelev havn med Roskilde Domkirke bag sig.

Men hvordan opstod riget i midten af Roskilde Fjord, og hvor stammer borgerne fra? Det har vi sat os for at finde ud af. En del nye borgere i fantasi-landet Elleore bliver rekrutteret fra Kildegård Privatskole i Gentofte, men med årene er der ret mange tidligere elever, som er blevet hængende, og har fået deres egne små borgere, som tusser rundt med skævtstående mellem teltene på den lille ø.

»Vi har efterhånden en del af egen avl,« siger Friherre Jesper tilfreds, og forklarer, at alle børn og unge er inddelt i korps, og så er læren ellers, at man tager sig af hinanden, man hjælpes ad, og venskab og viden er vejen frem. Der var på et tidspunkt tale om, at man skulle forbyde mobiler hos de små elleborgere, men det har vist sig at være helt unødvendigt, da

Kong Leo d. 3 ankommer til øen.

de har alt for travlt med at hygge. Og faktisk ser vi på intet tidspunkt en pukkelrygget yngling med den karakteristiske s-form, bøjet over en telefon. Friherre Jesper viser os Nordøen, hvor der måske engang lå et kloster, og der kan også være tale om, at der er elliske bjergløver, men her gælder som med så meget andet på øen at man, som friherren formulerer det, »skal tro det for at se det«.

Øen, som i 1944 blev solgt af den lokale præst til en flok lærere fra Frederik Barfods Skole og Østersøgades Gymnasium, er nævnt i en Lonely Planet-bog som en af verdens mere seriøse mikro-stater. Og så er det øen, hvor Ole Olsen, Nordisk Films stifter, i 1907 optog stumfilmshittet »Løvejagten« - derfor er der en løve i våbenskjoldet, og derfor har elleborgerne en forkærlighed for tøj med løver på. Elleores historie afhænger lidt af, hvem man taler med. Det skulle være ganske vist, at øen blev købt af nogle lærere, som var godt og grundigt trætte af besættelsen, og desuden gerne ville give nogle skolebørn muligheden for at komme på sommerkoloni. Så er der historien længere tilbage, hvor der angiveligt var et kloster med irske

Seks af kongeriets yngste borgere, såkaldte »mini-løver,« venter på, at kongen ankommer.

Det er kongens fødselsdag, og i år får han en løvedragt i fødselsdagsgave.

Baronesse La Belle Helene modtager en medalje.

munke, men som så meget andet i dette kongedømme, er det ikke til at vide, hvad der er fakta, og hvad der er en god historie... Elleore-folklore er noget for sig, og »El-cyclopædien« om regler og traditioner i riget fylder over 50 sider, medregnet en komplet uforståelig oversigt over rangorden.

»Vores titler er ikke nogen, der findes ovre i Danmark, og de kan både være sø- og landmilitære titler,« forklarer Friherre Jesper, og det er godt, at han har solbriller på, så glimtet i øjet ikke blænder når han viser rundt og fortæller anekdoter. Selv er han kommet hertil hvert år siden han var 18 år i 1979, og gerne ville score en pige fra gymnasieklassen. Det lykkedes, og de blev gift og fik børn, og sådan gik det med flere af landes beboere. I 1977 var her kun 32 personer, men kredsen omkring Elleore er nu vokset til ca. 130 personer fra nul til nogen-og-firs år, dog skyldes ekspansionen ikke kun egen avl.

Stolthed og fordomme

»Hvad er det med sproget«, tænker man på et tidspunkt. Det er ikke åbne A'er, det er ikke affekteret, det er ... frugtigt og vekslende i ordvalget og ... gedigent. Det er som om man kan høre flere generationers akademiske legen med ord, selv i de yngre generationer. Der råbes ting på plat-latin, lixtallet rammer skyerne over fjorden, og forklarer man på pattesprog Gustav på 6-9 år, at man er her fordi man skal »skrive er. historie.« svarer han: »Nårh, du er journalist - hvilken avis arbejder du på?«

Måske er det en fordom, men fornemmelsen er, at elleborgerne for en stor dels vedkommende stammer fra akademisk velfunderede familier der kan deres klassikere, og selvfølgelig har Elleore hele fire universiteter, hvor man kan begynde fra man går i 6. klasse. Men nu skal det ikke være for højpanedet, så de har også de Ellympiske Lege med bl.a. Andalusisk Bjergludo og 40 meter baglæns vandgang. Hvert andet år er der Vinter-OL med bl.a. disciplinen »ski-skydning«, for som Friherren siger, så er det jo altid sjovt at se, hvor langt man kan skyde en ski.

Sidder der en læser, som allerede nu får lyst til at ansøge om statsborgerskab, må vi skuffe, for den slags er, som i det omkringliggende samfund, ikke nemt. Dog nemmere end 500 meter væk ovre i Danmark, for her på Elleore kan man komme ind, hvis man bliver anbefalet af to andre elleborgere - og hvis man er villig til at arbejde hårdt for fællesskabet.

»Det, man får igen, er venskaber for livet, og det er fuldstændig lige meget, hvem du er til daglig og om du har et fint job, for det der tæller, er hvordan du er her, som menneske,« fortæller Friherre Jesper, som er uddannet ingeniør, og minder om, at selv om det hele kan virke lidt uoverskueligt for udefrakommende, så har Elleore trods alt eksisteret længere tid, end for eksempel Folkerepublikken Kina og Israel. Nu får han lige nævnt to lande, som ikke er internationalt berygtede for at lade borgerne lege fri leg, men måske kunne de lære

»Det, man får igen, er venskaber for livet, og det er fuldstændig lige meget, hvem du er til daglig og om du har et fint job, for det der tæller, er hvordan du er her, som menneske«

Friherre Jesper

noget - måske er der mange lande, som kunne lære noget af Elleore? For bag det gakkelakkede er der en kerne, som handler om, at man altid skal huske at grine af magten, at alle har et ansvar for fællesskabet, og at livet bliver meget dejligere, hvis man har nogle gode netværk.

I dagene inden Elleugen rejses telte og sejles ting over og lægges planer for mad, og i det hele taget er der ret meget logistik i at være på en ø uden strøm.

»For at kunne køle maden ned, har vi flere ton tøris, og vi skal fragte ca. tusind liter vand om dagen,« forklarer Claus de la Porte, alias Cultus Minister Jarl Porthus, og siger, at gevinsten ved det hårde fælles arbejde er, at man får nogle venner, man ses med hele året, og ikke kun under Elleugen. Han fandt vej til Elleore fordi han var venner med den senere konge.

Ved siden af står Premierminister Charlotte og er godt tilfreds, for hun er samtidig krigs- og justitsminister, og da hun også er redaktør på statsorganet og dermed har styr på pressen, har hun samlet al magt i en og samme person.

»Så behøver vi ikke snakke så meget om tingene,« forklarer hun pragmatisk, og hvor det i andre lande ville forekomme en smule susppekt, virker det her som om borgerne er helt med på ideen, måske fordi hun med sit søde smil og sin løve-sweatshirt ser ud til at være meget langt væk fra Trump/Putin-segmentet. Man ville næsten ønske, at de to statslederes næste møde skulle foregå her, men så ville den

Elleborgerne stiller op til samling tre gange om dagen.

ter når et hold har 11 point, og sådan er det med Elleore. Andre landes yndlings-, lykke- og primtal gælder ikke her, hvor tidsregningen i øvrigt er 11 minutter foran den danske. På hvert hold er der mindre børn og så nogle ordentlige klepperter - og det beskriver meget godt den alvorlige tanke bag det hele, noget grundtvigsk og gammeldansk og glemt i store dele af samfundet ovre på nærmeste andet kongerige: Vi løfter i flok, vi passer på de små, og vi er kun så stærke, som svageste led. Friherre Jesper bryder journalistens højstemthed ved at meddele, at hvis nogle fingre skulle sige den krachettende lyd, så er her faktisk to overlæger og en sygeplejerske til stede. En anden, der også er til stede, er Bernhard, Elleore-ambassadør i Niedersachsen, og hvis man syntes det var mærkeligt før, så bliver det endnu mere syret, når man hører tyskerens fortælling om, hvordan han havnede på en lille ø i Roskilde Fjord:

»Jeg har altid samlet på frimærker, og i midten af halvfemserne fandt jeg nogle fra Elleore med løver på. Jeg kunne ikke forstå, hvad det hele gik ud på, og så begyndte jeg til dansk på aftenskole for at kunne læse mig frem til historien. Så satte jeg frimærkerne i orden og lagde det på nettet. Kongen fik nys om mit arbejde, og i 2011 blev jeg inviteret med til hans fødselsdag, hvor jeg blev gjort til konsul, og nu er jeg med nogle dage hvert år. Min kone er meget forstående, men mine venner ved ikke helt, hvad det går ud på, og tror det er en mellemting mellem en loge og et karneval.«

Bernhards kone skal helst ikke bede om at komme med til det her, og flere af elleborgerne fortæller, at det kan være svært at være gift med en person, som ikke forstår det geniale i at tilbringe en uge på en ellers øde ø med folk iført tropehatte og skøre uniformer. Således også Chris, som begyndte livet som elleborger i 1967 fordi hans historielærer var en af de oprindelige ellefolk. Dengang sov man på en galease på fjorden, og han husker med begejstring året 1971, hvor den første pige var med på lejr her. Han holdt pause

fra han blev gift til han

blev skilt, og ser helt rørt ud, da han beskriver hvordan det var at komme i land igen og få et knus, som om han slet ikke havde været væk.

»Man får ikke bare venskaber for livet her - man har også mulighed for at skabe en parodi på det omkringliggende samfund,« siger han, og tilføjer: »Vi balancerer på en knivsæg mellem fiktion og fakta herude. Og det er rigtig sundt for børn at lære, specielt i denne tid, at tingene ikke altid kun er det ene eller det andet.«

Bortset fra Elleugen er Elleore resten af året forbeholdt fugle, og derfor er her fjer allevegne, mens svanerne svanser rundt inden for sømilegrænsen og ser fornærmede ud, men det gør svaner på den anden side altid, og når Elleugen er slut, er her ryddet for alle menneskelige spor, og øens eneste tilladte bygning - toiletet - står tilbage til næste år, hvor borgerne igen kommer hjem og veksler til den lokale valuta, Leo d'Or.

Ovre på Vestøen har en gruppe unge samlet sig for at teste gin, og det går flot. Maria på 28 sidder i rundkredsen med mange af sine tidligere folkeskolekammerater fra Kildegård Privatskole, og siger, at det kan være ret svært at forklare udeforstående om Elleore.

»Der er mange, der tror, at vi spiller en form for rollespil. Men jeg kommer her fordi det er hyggeligt at mødes med de gamle kammerater, og fordi det er sjovt at være et sted, hvor vi kan få alt til at lykkes.« Kasper ved siden af bryder ind og siger: »Elleore er verdens største interne joke. Det er umuligt at forklare for andre. Men der er en kæmpe lyst til at være kreative, og i morgen skal jeg for eksempel vise min film, som er en nyfortolkning af »Løvejagten«.«

Kongens fald

Nu breder der sig en duft af det vildt, som en af elleborgerne har skudt, og da kokkene - mænd i deres absolut bedste alder - har smagt sovsen til, bliver der serveret på Rådhuset, som er et telt med plads til alle og med røde duge med hvide prikker. Knæven vil ingen ende tage, selv da pandekagerne med sovs af mandler og orange bliver serveret, og kong Leo d. 3. er ikke mere royal, end at han fiser rundt og hjælper med at få sovs på alles tallerkener. Så foreslår en ung pige, at nationalmelodien afsynges, og det involverer naturligvis også diverse ritualer med at stå på bænk og sejle op ad åen og et 17-foldigt hurra for Elleore.

Hvad det hele går ud på? Tja, ovre i Danmark er solen ved at gå ned, og det er den sådan set også her, men det virker bare som om det her folkefærd ikke har tænkt sig at gå i seng lige foreløbig. For der skal gives krammere og hygges og der skal synges og leges. Tidligere på dagen sagde 13-årige Eva-Emily: »Alle her kan tale med hinanden, ligegyldigt hvor gammel man er«, og hendes veninde Alexandra tilføjede: »Det føles som om du har en familie på 130 medlemmer«. Eller som Claus de la Porte siger, mens han kigger ud på de mange mennesker, han lige har været med til at fodre: »Det her er verdens sjoveste legeplads.«

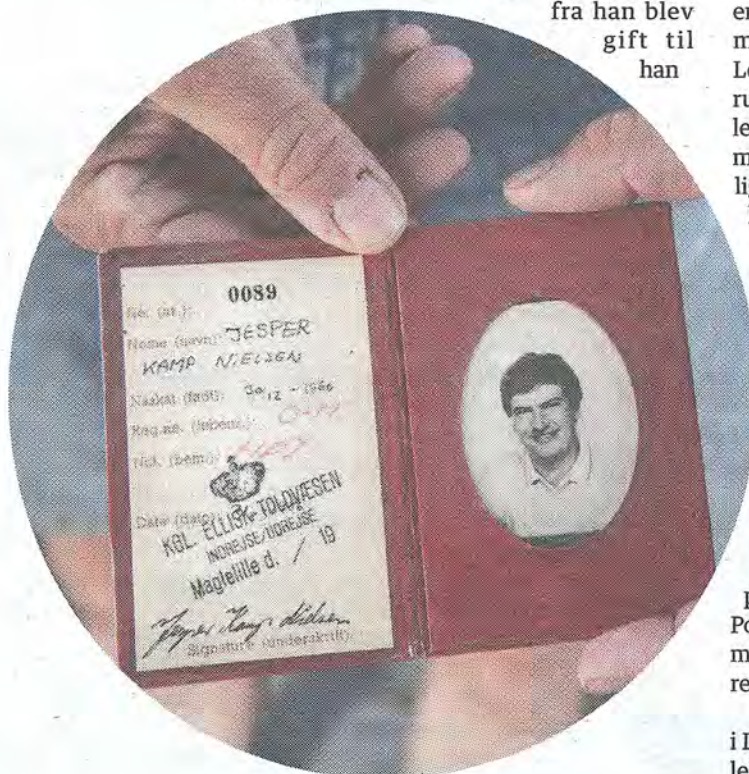
Dette var sidste artikel om parallelsamfund i Danmark. De to andre - om Svanholm-kollektivet og Diakonissestiftelsen - blev bragt de to forrige fredage.

lille ø nok tippe i vandet, for den er ikke meget større end en stor baghave, og derfor ligger byerne tæt. Vi går gennem Ellevue og Ellerup, og da der også skal være plads til, at mange af borgerne har deres eget len, går man ikke mange skridt, før man kommer til hovedstaden Maglelille. Den ligger tæt på »Elskoven«, øens eneste skov. Som består af to et halvt træ.

Forbrydelse og straf

Det er Jagtcaptainen, der står for alle meddelelser og har det store overblik, mens Stadskommandanten sørger for generel lov og orden, og desuden tildeler han borgerne den ære at få midlertidig arbejdstilladelse. Hvor det i andre riger ville udløse stor begejstring, betyder det her, at man skal tømme toiletterne. Arbejdstilladelsen gives for eksempel, hvis man ikke har været en god nok kammerat, som de to unge drenge, der lod deres ven alene med teltopspætning. De går en smule brødbetyngede men mest fnisende fra Stadskommandanten med en stemplet seddel om at møde til morgentjansen.

Blandt de mange teenagere på øen er Krachet en yndet sportsgren. Det er rigets nationalsport, hvor to hold bestående af fem personer smider en meget stor og tung bold over en snor. Navnet på spillet opstod angiveligt ud fra den lyd, det giver, når en gribers finger knækker, men denne dag forløb spillet uden skader. Der spilles til 17 og man byt-

Kongeriget Elleores borgere har selvfølgelig deres eget pas.